

Sygn. akt VIII P 33/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia del. Anna Capik-Pater

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2020 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. M.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

o dodatkowe uprawnienia do odpoczynku

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia del. Anna Capik- Pater

Sygn. akt VIII P 33/19

UZASADNIENIE

Powód G. M. domagał się ustalenia, że jako komornikowi sądowemu przysługuje mu na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych po 10 latach pełnienia służby corocznie dodatkowe uprawnienie do wypoczynku w wymiarze 6 dni, które w jego ocenie powinno być corocznie narastająco powiększane o 6 dodatkowych dni. W uzasadnieniu wskazał, że na stanowisko komornika sądowego został powołany w dniu 1 kwietnia 1997 r. i z tego tytułu obecnie przysługuje mu 104 dni dodatkowego uprawnienia do wypoczynku. Zaznaczył również, że pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej błędnie uznał, że w jego sprawie zastosowanie ma wykładnia systemowa oraz porównanie ww. przepisu do art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych. Zdaniem powoda, użyty przez ustawodawcę zwrot „corocznie” w art. 39 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych należy interpretować z art. 39 ust. 1 tejże ustawy. Tym samym mając na uwadze wykładnię językową, w ocenie powoda należy uznać, iż przysługuje mu coroczny wzrost wymiaru dodatkowego prawa do wypoczynku o 6 dni.

W odpowiedzi na pozew, Skarb Państwa reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie pod powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Argumentując zajęte stanowisko wskazał, że skoro komornikowi przysługuje uprawnienie do wypoczynku w wymiarze 26 dni w roku, to dodatkowe uprawnienie do wypoczynku, które przysługuje komornikowi „corocznie” po 10 latach pełnienia służby, również zwiększa wymiar urlopu przysługujący mu w każdym roku o 6 dni. Jednocześnie użyte przez ustawodawcę słowo „corocznie” ma na celu uwypuklenie, że komornikowi przysługuje dodatkowe uprawnienie, ale w każdym kolejnym roku, a nie jednokrotnie w roku, w którym rozpoczął 11 rok służby. Tym samym, w ocenie strony

pozwanej, po 10 latach służby komornika podstawowy wymiar urlopu każdego roku zwiększa się o 6 dni o odtąd wynosi łącznie 32 dni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód G. M. został powołany na stanowisko komornika sądowego w dniu 1 kwietnia 1997 r.

Obecnie prowadzi Kancelarię (...) przy Sądzie Rejonowy w Rudzie Śląskiej.

W dniu 25 marca 2019 r. powód wniósł do pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej o potwierdzenie wymiaru urlopu wypoczynkowego. Wskazał przy tym, iż zgodnie z jego obliczeniami, przysługuje mu 104 dni urlopowe do wykorzystania.

Pismem z dnia 1 kwietnia 2019 r. pozwany poinformował powoda, że jego wyliczenia są błędne. Wskazał, że po 10 latach pełnienia służby komornika sądowego, powodowi przysługuje urlop podstawowy w wymiarze 26 dni oraz urlop dodatkowy w wymiarze 6 dni, zatem 32 dni w każdym roku. Zaznaczył także, iż dodawanie do urlopu podstawowego, urlopu dodatkowego w wymiarze 6 dni za każdy rok pełnienia służby jest niepoprawne.

Następnie pismem z dnia 11 lipca 2019 r. powód zawiadomił pozwanego o korzystaniu z uprawnienia do wypoczynku w okresie od 18 października 2019 r. do 25 października 2019 r. W związku z tym, wniósł również o wyznaczenie w rzeczonym okresie wskazanego zastępcy, który na to się zgodził.

Pismem z dnia 11 października 2019 r. pozwany wskazał powodowi, że w 2019 r. przysługuje mu uprawnienie do wypoczynku w wymiarze podstawowym wynoszącym 26 dni oraz w wymiarze dodatkowym wynoszącym 6 dni. Jednocześnie podniósł, że w 2019 r. powód wykorzystał już 31 dni wspomnianego uprawnienia, zatem do wykorzystania pozostaje mu tylko 1 dzień. W tym samym piśmie, pozwany zasygnalizował również, że w dniu 9 września 2019 r. zwrócił się do Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach z prośbą o pomoc w rozwiązaniu zaistniałego problemu w zakresie sposobu naliczania dodatkowego uprawnienia do wypoczynku. Wskazał, że z otrzymanej odpowiedzi od Prezesa Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 października 2019 r. wynika jednoznacznie, że komornikowi sądowemu po 10 latach pełnienia służby przysługuje uprawnienie do wypoczynku w łącznym wymiarze 32 dni urlopu w każdym roku. Z tych też przyczyn, wniosek powoda o wyznaczenie zastępcy podczas jego nieobecności nie został uwzględniony.

Powyższy stan faktyczny bezsporny i wynikał z pisma powoda z dnia 25 marca 2019 r. (k.6); pisma pozwanego z dnia 1 kwietnia 2019 r. (k.7); pisma pozwanego z dnia 11 października 2019 r. (k.8).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy powodowi po 10 latach pełnienia służby jako komornik sądowy, przysługuje mu dodatkowe coroczne uprawnienie do wypoczynku w wymiarze 6 dni, które corocznie powinno być narastająco powiększone o 6 dodatkowych dni. Zgodnie z obliczeniami powoda, w 2019 r. wymiar prawa do wypoczynku w jego przypadku powinien wynosić 104 dni.

Zgodnie z art. 39 ust 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz.U.2020.121 t.j), komornikowi przysługuje uprawnienie do wypoczynku w wymiarze 26 dni w roku. Przepisy art. 152, art. 154², art. 155¹⁻¹⁵⁵³, art. 158, art. 161, art. 162 i art. 164-167³ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495) stosuje się odpowiednio, o ile nie są one sprzeczne z przepisami regulującymi pełnienie służby przez komornika.

Jednocześnie, w myśl art. 39 ust. 2 ww. ustawy po dziesięciu latach pełnienia służby komornikowi przysługuje corocznie dodatkowe uprawnienie do wypoczynku w wymiarze 6 dni.

W myśl art. 161 Kodeksu pracy pracodawca jest obowiązany udzielić pracownikowi urlopu w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik uzyskał do niego prawo.

Natomiast po myśli art. 158 Kodeksu pracy, pracownikowi, który wykorzystał urlop za dany rok kalendarzowy, a następnie uzyskał w ciągu tego roku prawo do urlopu w wyższym wymiarze, przysługuje urlop uzupełniający

Z powyższego wynika, że po 10 latach pełnienia służby, komornikowi sądowemu przysługuje prawo do wypoczynku podstawowego w wymiarze 26 dni oraz dodatkowego w wymiarze 6 dni. Tym samym, po wspomnianym wyżej okresie, łączny wymiar wypoczynku komornika sądowego w trakcie roku to 32 dni. Jednocześnie „uprawnieniu komornika do wypoczynku odpowiada obowiązek wykorzystania dni wypoczynku w tym roku kalendarzowym, w którym komornik uzyskał do niego prawo (art. 161 k.p.). Nie jest zatem możliwe przeniesienie niewykorzystanych dni wypoczynku na lata następne (...)” oraz „ (...) w przypadku niewykorzystania prawa do wypoczynku w roku, w którym ono powstało, prawo to przepada bez względu na przyczyny, które to spowodowały. Zapobiega to zjawisku kumulowania wypoczynku, co mogłoby skutkować długotrwałymi nieobecnościami komornika (patrz: Świeczkowska-Wójcikowska Marzena (red.), Świeczkowski Jarosław (red.), Komentarz do ustawy o komornikach sądowych, LEX). Wynika z tego, że komornikowi sądowemu nie przysługuje prawo do kumulacji dni stanowiących prawo do wypoczynku. Przedmiotowe uprawnienie powinno zostać przez niego wykorzystane w danym roku kalendarzowym.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że powodowi nie przysługuje prawo do kumulacji dni stanowiących prawo do wypoczynku. Zgodnie z tym, w 2019 r. przysługiwało mu łącznie 32 dni wypoczynku, z czego 26 dni to podstawowe prawo do wypoczynku, a 6 dni prawo do dodatkowego wypoczynku, a nie 104 dni jak twierdził. Tym samym stanowisko strony pozwanej jest prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo i orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i § 3 kpc w zw. z §9 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądając od powoda jako od strony przegrywającej proces na rzecz pozwanego kwotę 120 zł.

(-) sędzia (del.) Anna Capik-Pater